

En dus doe ik verslag van de droom, vanaf het allereerste beeld in de donkere slaapkamer tot in de tent met de oude vrouw. En terwijl ik mijn droom stukje bij beetje aan hem voorleg, ontspint zich in mijn hoofd een idee van de betekenis.

‘Meester, hoe duister de beelden uit de droom ook mogen zijn, er spreekt ook hoop uit. Hoop die ik al lange tijd niet meer gevoeld heb.’ Vragend kijk ik hem aan.

Ons rijk is in gevaar. Tientallen jaren al probeert een duister heerser ons land over te nemen. Hij heeft Vintizië, een eens zo machtig buurland, ingenomen en nu verzwakt hij met duistere Magie en een groot leger met in het zwart geklede soldaten onze grenzen. Boerendorpen worden met de grond gelijk gemaakt, zodat de oogsten eronder lijden. Karavanen uit ons eigen land, maar ook uit de ons omringende landen worden overvallen en de begeleiders afgeslacht. De karavanen vervoeren etenswaren, grondstoffen en andere producten die noodzakelijk zijn voor ons volk om te overleven. Nu steeds minder karavanen hun einddoel bereiken, lijdt ons volk honger.

De zwarte soldaten voeren nachtelijke acties uit over de grenzen en vermoorden willekeurig landgenoten. Kleine kinderen worden uit hun huizen geroofd en meegenomen. Wanhopige ouders kloppen bij het paleis aan om hulp, maar de kinderen worden nooit teruggevonden.

Mijn vader heeft alles geprobeerd om Gale, de duistere heerser, te weerstaan. Toen ik zestien jaar oud was, stuurde hij mijn oudste broer, Imran, op een diplomatieke missie. Imran was van jongs af aan opgevoed als troonopvolger. Hij aanvaardde de opdracht van vader met een grimmige vastberadenheid. Zijn opdracht was om met Gale in gesprek te gaan om de vijandelijkheden te stoppen. Met een delegatie geleerden, handelaars en soldaten vertrok hij om tot een compromis te komen met Gale. Dat was vier jaar geleden.

Tot op heden hebben we niets meer van mijn broer of de delegatie vernomen. Mijn vader denkt dat ze vermoord zijn. Hij heeft drie dagen van nationale rouw afgekondigd en een groot mausoleum voor Imran op laten richten. Het heeft zijn hart gebroken.

Twee jaar geleden vertrok mijn tweede broer, Rayen, op een queeste om hulp te halen. Hij had van Rohan, de paleiswacht, gehoord dat er in het verre achterland een machtige tovenaars zou wonen die hulp zou kunnen bieden. Ook van hem hebben we na zijn vertrek niets meer vernomen.

Mijn vader wordt met de dag wanhopiger. Er lijkt niets te doen tegen de soldaten van Gale. Hoe lang kan hij dit nog volhouden? Hoe lang kan mijn volk de ontberingen nog aan en wanneer houdt Gale op met de pesterijen en neemt hij ons land volledig over? Want daar is iedereen van overtuigd: het is Gale om meer te doen dan deze speldenprikken. Er komt een moment dat hij ons land zal innemen. En wat er dan met ons gaat gebeuren?

Waarom Gale eerst Vintizië heeft ingenomen en nu op ons land aast, weet niemand. Is het gewone machtshonger en wil hij zijn gebied uitbreiden, of heeft hij een andere reden om ons land aan te vallen? Wendar heeft geen speciale waarde, we hebben geen goudmijnen, of andere natuurlijke rijkdommen, dus wat wint Gale met zijn aanvallen? De voltallige raad van vader heeft zich over deze vraag gebogen, maar tot op heden hebben zij geen antwoord kunnen bedenken.

Als meisje word ik niet geacht mee te denken over staatszaken, maar Meester Joachim heeft me naast Magie de afgelopen jaren onderwezen in recht en bevelvoering. Hij komt uit een land ver van ons vandaan, waar meisjes en jongens als gelijken worden gezien. Hij vindt het onzin dat een meisje niet geschikt is om mee te denken over staatszaken en heeft me in het geheim dezelfde training gegeven als mijn grote broers.

Op de dag dat hij hiermee begon, riep hij me bij zich en sprak me ernstig toe.

‘Caisha, de komende tijd ga ik je naast lessen in Magie ook scholen in staatszaken.’ begon hij.

‘Maar, Meester.’ interrompeerde ik hem.

Hij hief zijn hand op en belette me verder te spreken. ‘Ik weet dat je vader niet wil dat je je bezighoudt met staatszaken, of andere zaken die niet bij meisjes horen, maar jij bent speciaal. Met jouw gaven zul je in de toekomst van onschatbare waarde zijn voor je land en daarvoor is het noodzakelijk dat je geschoold wordt in meer dan alleen Magie.’

‘Maar, maar...’ begon ik.

‘Niet tegenspreken, meisje. Je zult zien dat je op een dag baat zult hebben van deze lessen.’

En dus schikte ik me in de extra lessen. Stiekem was ik er blij mee, want door alle informatie die ik kreeg, kon ik de gebeurtenissen in ons land veel beter begrijpen. Ik moest alleen oppassen niet te reageren op vader, als hij op spaarzame momenten in de familiekamer vertelde over staatszaken tegen mijn broers.

Op mijn beurt heb veel van deze informatie doorgegeven aan Ferrand.

In het geheim ben ik ook al jaren getraind in zwaardvechten. Minstens één keer per week nam Meester Joachim me mee naar het bos, zogenaamd om de natuur in mijn land te leren kennen. Op een afgelegen open plek in het bos echter trainde hij me in zwaardvechten en boogschieten. Na enige jaren sloot ook Ferrand zich bij deze trainingssessies aan en oefenden we samen. Ik durf te beweren dat er niemand zo goed met een pijl en boog kan omgaan als ik. Helaas mag ik het nergens tonen. Meisjes mogen nu eenmaal niet meedoen in de echte wereld. Mooi zijn en op de achtergrond blijven, dat is er vanaf de papelepel ingegoten.

Soms vraag ik vader naar de situatie in ons land. Steevast kijkt hij me vriendelijk aan en zegt dan: ‘Caïsha, hier moet je je niet mee bemoeien. Staatszaken zijn voor de mannen.’ En dan stuurt hij me weg om wat te gaan schilderen.

Van moeder hoeft ik ook geen hulp te verwachten. Hoewel ik stiekem denk dat zij veel meer zou willen doen dan ceremonieel mooi zijn, zal ze haar man en dus de wetten van ons volk nooit tegenspreken. Waarschijnlijk zou ze me aan mijn haren voor vader trekken als ze ooit achter mijn gaven zou komen.

Als ik aan mijn moeder denk, dan zie ik een beeldschone vrouw. Nu ze ouder aan het worden is, lijkt haar schoonheid alleen maar toe te nemen. Haar blonde, krullende haar zit altijd onberispelijk opgestoken en de jurken die ze draagt zijn gemaakt van de mooiste zijde en bevatten ingewikkeld borduurwerk. Het zijn stuk voor stuk kunstwerken.

In onze familievertrekken is zij het die, zonder op de voorgrond te treden, de touwtjes in handen heeft. Er gebeurt niets waar zij geen goedkeu-